

Se ilmenee useissa evankeliumin kohdissa, mutta kaikkein selvimmin vuorisaarnassa, — nimittäin vääräntamattomassa. Alkuperäinen vuorisaarna, Luukkaan kirjoittama kuuluu: "Autuaita olette te köyhät, sillä teidän on Jumalan valtakunta. Autuaita te, joiden nyt on nälkä, sillä teidän ravitaan. Autuaita te, jotka nyt itkette, sillä vielä nauratte. — Mutta voi teitä, te rikkaat, sillä te olette jo saaneet lohdutuksenne! Voi teitä, jotka nyt olette kylläiset, sillä teidän on oleva nälkä! Voi teitä, jotka nyt nauratte, sillä vielä murehditte ja itkette!"

Historiasta käy myös ilmi, että ensimmäiset seurakunnat olivat kommunistisia. Mutta vain kulutus kommuneja, sillä sen ajan tuotantovälitteet eivät edellyttäneet minkäänlaista tuotannon kommunismia. Jeesuksen jo eläessään väitettiin opetuslastensa kanssa toteutaneen kulutus kommunismia. Vaikka Jeesus ristiinnaulittiin, siis kuoli, eivät hänen seuraajansa menettäneet toivoaan, vaan uskoivat että hän nousee ylös — joka usko ei ollut harvinaista siihen aikaan — ja perustaa maanpäälle sen onnellisen tuhatvuotisen valtakunnan aivan läheisessä tulevaisuudessa. Sitä odotellessaan he eivät paljon huolehtineet huomisesta — kuten useista evankeliumeista huomaa — vaan söivät mitä saivat yhteisesti.

Kun uusi tulokas tuli seurakuntaan, täytyi hänen myydä mitä hänellä satui olemaan ja antaa rahat yhteiseen kassaan; jos ei se riittänyt, saatiin almuja lisäksi. Työn tekoon ei ollut kiirettä, koska Kristus pian oli tuleva. Mutta häntä ei alkanut kuulua. Seurakuntiin kuitenkin virtasi yhä uusia tulokkaita, köyhiä tietysti, joilla ei ollut paljon antamista seurakunnassa, joten sen aineellinen etu vaati koskiskelemaan rikkaampien kannatusta ja mukaan tulemistä. Toiselta puolen ylimystö, silloisen yhteiskunta talouden kehityksasteella, ei tunteutunut muuta, suunnattomien rikkauksien hyväksien käyttötappaa kuin syödä, juoda ja mässäillä. Mutta sihenkin voi kyllästyä ja silloin tapaa itsensä ruumiillisesti ja henkisesti rappeutuneena ja elämään väsyneenä. Sellaista voi ylläpitää silloin enään vain toivo haudantakaisesta, uudesta elämästä. Ja kristinoppi lupasi sitä, koska Kristuksen tuleminen näkyi yhä lykkäytyvän, niin että yksi toisensa jälkeen ennätti kuolla. Tällaisia lisää alkoivat seurakunnat saada. Mutta kristinopin oppi pysyi vielä köyhällistöllisenä, joka tuomitsi rikkaita ja paljasteli heidän rivoja tapojaan ja siksi sitä silloisten vallanpitäjien taholta vainottiin mitä ankarammin. Kukapa ei tuntisi niitä kauheita teurastuksia, joiden kohteeksi kristityt joutuivat Rooman vallan aikana.

Mutta rikkaiden vaikutus seurakunnissa alkoi lisääntyä, ja jotta heitä yhä enemmän liittyisi yhteen, täytyi luokkavihaa uhkuvia opinkappaleita ruveta lieventämään. Niinpä vuorisaarna, joka meni köyhään kansaan kuin tina tuhkaan, on Matteuksen evankeliumissa muutettu kokonaan toiseen uskoon. Matteuksen evankeliumissa, joka on kirjoitettu joitakin vuosikymmeniä myöhemmin kuin Luukkaan, sanotaan vuorisaarnassa: "Autuaita ovat hengessään köyhät, heidän on taivaan valtakunta. Autuaita ovat ne, jotka isoovat ja janoavat vanhurskautta, sillä he ravitaan", jne. Hyvin fiksu temppu. Tällaista peukaloinista jatkui siksi, kunnes koko kristinopista ei ollut enää hallitsevalle luokalle mitään vaaraa.

Edellä mainitun prosessin kestäessä olivat rikkaat saaneet jo yllöt-

teen kristillisessä liikkeessä. Sitä johtivat ne samat ylimykset, jotka valtion ohjaksissa olivat, joten oli vaan muutoseikka enää julistaa kristinuskon valtion uskonnoksi. Silloin siitä olikin jo viimeisetkin proletaristiset rippeet karsittu ja siitä asti on se myös ollut voimakkain ase, jonka avulla hallitseva luokka on orjuuttanut köyhällistöä. Täten on kristinuskon muuttunut omaksi vastakohdaksi.

Usein sanotaan, että ymmärtääksemme nykyisyyttä, täytyy tuntea menneisyyttä ja noihin sanoihin voi täydellä syyllä luottaa. Siksi edellä olevan johdosta joutuukin kiusaukseen, verrata kristinuskon voittokulku sosialidemokratian voittokulkuun.

Näillä kahdella liikkeellä on monta yhtymäkohtaa. Nämä kumpikin alkuaan ovat puhtaasti proletaristisia, joiden kannattajat saarnasivat sorrettujen vapautusta sortajain ikeestä sekä ihmisten tasa-arvoisuutta. Kristityt pyrkivät myös toteuttamaan kommunismia, samoin sosialidemokratia on asettanut kommunismin tulevaisuuden yhteiskuntamuodon kaavaksi.

Edellä olevasta on käynyt selville, miten kristillinen liike saavutti voittoa ja tämä puoli vertailussa muodostuukin mieltäkiinnittäväksi. Kristinuskon pääsi voittoa rauhallista tietä, yksinkertaisesti siten, että yksi ja toinen vaikutusvaltainen henkilö kääntyi kristinuskoon, muiden muassa keisari Konstantinus suuri. Tosin sitä ennen oli vainotu kristittyjä ankarasti, kuten on valittu sosialistejäkin. Mutta mikä oli se hinta, jonka se täytyi maksaa voitostaan? Se käi on käynyt ilmi edellä olevasta. Kristinuskon opin kappaleet oli täytyntä muuttua omistavan luokan aseeksi omistamattomaa luokkaa vastaan. Mutta voiko sosialidemokratian voittoa verrata tähän? Katsotaanpa. Viimeiset vuosikymmenet ovat olleet sosialidemokratian voittokulku. Tarvitsee vain mainita Saksa, Itävalta, Ruotsi, y. m. Onkos sosialid. valtaannousu tapahtunut samoilla ehdoilla kuin kristinuskon? Siihen tuskin tarvitsee vastata. Sitä on raikeimpänä todistuksena Saksa, Saksan sosialidemokratian hallitus, maansa kapitalistiluokan nöyränä orjapäällikkönä teurastaa ja orjuuttaa se samaa työväenluokkaa joka sen on vallan satulaan nostanut, niin perinpohjaisella taitavuudella kuin mikä muu kapitalistinen hallitus tahansa. Mutta sitä ennen oli täytyntä sosialidemokratista karsia terävimmät, kapitalistisia vastaan tähditetyt kärjet pois. Siis se on muuttunut kapitalistiluokan aseeksi työväenluokkaa vastaan.

Siihen aikaan kun Kautsky kirjoitti Kristinuskon alkuperänsä, toistakymmentä vuotta sitten, ja jota tässä on käytetty lähteenä, hän uskoi siihen Marxin määritelmään, että väkivalta on jokaisen uuden yhteiskunnan ehto ja sen perusteella väittää, että sosialidemokratian voitto ei kulje samoja reittejä kuin kristinuskon. Hän sanoo näin: "Totta tosiaan, jos sosialidemokratian voitto toteutuisi samalla tavalla kuin kristinuskon, niin silloin olisi syytä luopua — ei valankumouksesta — vaan sosialidemokratian, silloin ei proletaristista kannalta olisi terävimpää syytöstä sosialidemokratiaa vastaan, silloin anarkistien hyökkäykset sitä kohtaan olisivat täysin oikeutettuja." Mutta niin on kuitenkin käynyt. Viime vuosina on jokaisen työläisen täytyntä luopua joko valankumouksesta tai sosialidemokratiaa, sillä ne ovat nyt kaksi eri asiaa. Mutta kummasta. Kautsky on luopunut? Sen hän on kyllin selvästi toiminnallaan osoittanut.

Vielä kerran on työväestöstä terävästi petetty. Mutta se ei ole menet-

tänyt uskoaan, sillä se tietää, että työväenluokka ainoastaan kykenee pelastamaan ihmiskunnan syöksymästä kuluun, jonka partaalle yksilytisyysoikeus on sen ajanut. Työväenluokan suuret esitelmäilijät ovat kyenneet tieteellisesti todistamaan, että ihmiskunnan historia on luokkatalistelun historiaa. Mutta he ovat myös todistaneet, että ihmiskunnan on täytyntä läpi käydä ne yksityisyysoikeuden vaiheet, jotka se tähän saakka on käynyt, ennenkuin se on kypsä täydelliselle kommunismille. Se on ollut ankaraa taistelua myös luontoa vastaan, jossa ihminen voittaa täydellisesti västän silloin, kun työ kohotetaan oikeaan arvonosa, joka tapahtuu vasta kommunistisessa yhteiskunnassa.

Ja senpätähden, edeltäjänsä haaksirikosta oppia ottaen on työväenluokan parhaimmisto myös kyennyt poimimaan sosialidemokratian rämeestä — ja säilyttämään — ne vallankumoukselliset helmet, jotka Marx on niin loistavasti hionut.

Sitä mukaa, kun työläiset ennättävät tämän seikan saada itselleen selväksi, rientävät he valtavina joukkoina kommunistisen, Kolmannen Kansainvälisen riveliin.

Se joukko on todellinen maailman vapauttaja.

E. M.

Hyvä amerikalainen

"Ei voi olla hyvä amerikalainen, ellei ole ylpeä kapitalistisesta järjestelmästä."

Nykyään meidän pää tarkoituksemme on saada kaikki ihmiset sanomaan puolustavaksi he amerikkalaista järjestelmää tai eivätkö ja jos he sen tekevät, täytyy heidän sanoa suoraan: Me puollamme kapitalistista järjestelmää.

Metropolitan Magazine."

Tämä on kokolailla suoraa puhetta. Mainittu julkaisu jättää vain yksityiskohtaisemmin mainitsematta, mitä silloin täytyy puolustaa, kun puolustaa kapitalistista järjestelmää — joten autettaakoon tässä hukkaan.

Ensimmäinen täytyy puolustaa kapitalistien hyväksi käytyä sotia menneitä kuin tulevia — sillä nehan ovat kaikkein oleellisempia kapitalistisen järjestelmän ilmiöitä. Täytyy puolustaa sitä, että työväenluokan parhaimmat ja terveimmät pojat viedään teurastettaviksi kuin lampaat, jotta univapattajilla kelliiven kapitalistien pulleat rahamassit yhä enemmän pulistuisivat ja että nämä pojat sodan jälkeen, fyysisesti ja henkisesti raa-jarikkoina, lopun ikänsä tulevat toimeen kuin parhaiten taitavat.

Puolustaneensa kapitalistista järjestelmää täytyy puolustaa sitä, että tämän rikkaimman maan teollisuuskeskuksissa ja suurkaupunkien kadulla harhailee kuusi miljoonaa työtöntä, vaillo ruokaa ja suojaa sekä vaatetta, millä suojata vilussa värisevää ruumistaan talven hyisiä vilmoja vastaan. Ja edelleen, täytyy puolustaa sitä virkavaltaa, joka sulkee vankilau komeroihin — jopa hirsipuuhan — ne rohkeat, uljat miehet ja naiset, jotka uskaltavat tätä järjestelmää moittia.

Kaiken kukkana täytyy vielä puolustaa seuraavaa kapitalistisen järjestelmän "siunauksellista" tilaa, josta saa jonkunlaisen käsityksen eräästä sanomalehtileikkauksesta, missä sanotaan: "Niiden tyttöjen ikä, joita otetaan vastaan langenneiden naisten koteihin, oli ennen sotaa keskimäärin kaksikymmentä kahdeksän vuotta, vaan nykyään se on kuusitoista, selittää Mrs. Kate Barret." Ja edelleen: "Minun osastollani on kuusi pientä tyttöä alle kymmenen vuoden, jotka ovat fyysisesti ja moraalisesti täydellisesti rappeilla."

Edellä olevassa ovat kapitalistisen järjestelmän ilmiöt kauneimpana kukkaensa puhjennut. Mutta sitä täytyy puolustaa, ennenkuin on hyvä amerikkalainen.

E. M.

Lapsia käytetty "koe-kaniineina"

Mukailu I. M. S.

American Journal of Diseases of Children nimisessä julkaisussa äskettäin olleesta kirjoituksesta käy ilmi, että New Yorkin juutalaisessa lastenkodissa on käytetty lapsia "koe-kaniineina", jotta saantaisiin selville edistävätkö vissit ruokalaajat keripukin ja riisitaudin kehittymistä.

Kysymyksenalaisessa kirjoituksessa selittävät kokeilijat, tohtorit Hess ja Fish:

"Tutkimuksemme perustuvat pääsääntöisesti keripukkitapauksiin, jota tautia viime vuosien kuluessa on ilmennyt juutalaisessa lastenkodissa. Käsitelimme sentähden eräitä laitoksen lapsiryhmiä, joiden sairaushistoria oli ollut kaupan tietonamme ennen taudintapausen ilmenemistä ja joiden hoitoa olemme kyenneet seuraamaan useita kuukausia paranemisen jälkeen. Useimmat taudintapaukset ilmaantuivat ja alkoivat kehittyä sillä alkaa kun yritimme lopettaa appelsiinimehun antamisen lapsille. Koska pasteroitua maitoa nyt on alettu lämmitellä 145 asteeseen F., jossa lämpö määrässä maidon kemiallinen kokoomus ei vielä häviä, luulisi lasten menestyvän sillä maidolla tarvitsematta lisää ruoka-annoksiin hedelmämehua."

Tätä "yritystä lopettaa appelsiinimehun antaminen" lapsia ruokittaessa pasteroidulla maidolla, seurasi monta muuta samanlaista "yritystä", aina samoilla tuloksilla. Lapsissa kehittyi keripukki. Kirjoituksessa ilmenee, että lääkärit jo kokeilunsa alkaissaan jättämällä appelsiinimehun pois ruokajärjestelmästä, tiesivät, että lapset saavat keripukin, sillä he alkoivat heittää pitviä tarkkaan silmällä, joka päivä etsien heistä keripukin oireita.

Näiden havaintojen lisäksi huomasi lääkärit pientä verenvuotoa eri ruumiinosissa taudin alkuvaiheissa. Näistä oireista tämän taudin yhteydessä ei ole ennen mainittu, kai sen vuoksi, ettei niitä ole osattu etsiä. Mutta kuten he itse kertovat, oli heillä nyt erinomainen tilaisuus tutkia tuon kamalan taudin oireita, kun heillä oli laitoksen hoidokki "koe-kaniineina."

Ruumiinavauksessa on todettu, että tauti aiheuttaa verenvuotoja etenkin keuhkokalvoissa, kuin myös sydän- ja vatsakalvoissa. Lääkärit eivät mainitse kirjoituksessaan erikoisesti oliko toimitettu ruumiinavaus niissä lapsissa, joihin kokeilujen kautta oli annettu keripukin syntyyä.

Tutkimuksiinsa selvastavat lääkärit edelleen seuraavaan tapaan:

"Kun keripukki sairastavan lapsen vatsakalvon pinta puhkaistaan, syntyy puhkeaman kohdalla usein vähäinen verenvuoto, jota normaaliolosuhteissa olevalla henkilöllä ei tapahdu. Arveltiin että tämän avulla voidaan eroittaa keripukki alkuvaiheissaan."

Ensimmäiset kokeilut näyttivätkin lupaavilta. Tässä tapauksessa kokeiltiin 6 kuukauden vanhalla lapsella. Pistos vatsakalvon pintaan synnytti verenvuoto-reaktion; mutta niin pian kun annettiin appelsiinimehua, katosi verenvuoto. Pitteimmät tällaiset kokeilut ovat sentään osoittaneet nämä ilmiöt epävarmoiksi."

Lapset, jotka sairastuivat keripukkiin, "kun appelsiinimehun antaminen lopetettiin", joutuivat vielä toisen samanlaisen kokeilun alaiseksi. Piti vielä saada selville voiko keripukkiin sairastua useamman kerran.

"Eräälle 6 kuukauden vanhalla lapselle", jatkuu kertomus, "joka painoi 10½ paunaa syyskuussa, 1913, turposi polvi molemmiin puoliin. Sitä oli ruokittu kuukauden päivät Schlossin maidolla (eräänlainen patenttiruoka lapsille). Schlossin maidolla on täpämusta synnyttänyt lapsiin keripukkia (kuten tohtori Hess eräässä toisessa kirjoituksessa on osoittanut.) Kun lapselle annettiin sitruunamehua ja